

Verslag week 35 – Het laatste verslag van dit portfolio!

Maandag 26 augustus

De week lijkt een beetje sneu te beginnen. Op weg naar mijn werk word ik gebeld door M., het trouwste lid van de schrijfgroep. Hij heeft erge last van zijn buik en kan niet komen. Vorige week was hij de enige deelnemer, dus als dat nu weer zo is, kom ik op nul deelnemers; wat een triest dieptepunt... Eenmaal in de HWP zet ik mijn computer aan, neem wat mail door en dan ineens zie ik op de gang de ziek gewaande M.! Dat vind ik tof en karakter! Kort daarna zie ik R. wandelen, die ook bij de kantine werkt; ook zij zit in de schrijfclub en de bus vanaf haar woonplaats rijdt weer, zodat ze weer naar de HWP kan komen! En dáár zie ik warempel ook H., mokkabruin, ze is terug van vakantie en ze zou daarna met de groep mee komen schrijven.

Handenwrijvend neem ik weer plaats achter mijn computer. Kweekvijvercollega P. geeft aan collega H. te willen vervangen, die nog niet terug is. En P. loopt met iemand op, het blijkt een vriendin van hem; die wil wel eens ervaren hoe het werkt in deze groep. En dan is er nog ons oudste schrijflid, van 76 jaar oud maar oh zo dynamisch, onze S. Zit ik ineens niet met nul maar met vijf deelnemers in de groep! Het wordt een leuke sessie, er komen mooie dingen uit en de vriendin van P. heeft besloten dat ze bij ons aansluit. Tof. Ze heeft nog nooit zo'n groep gedaan en vind het eng om iets over zichzelf te vertellen en was wat stilletjes maar ze sloeg zich er toch goed doorheen.

Na de schrijfgroep ga ik in gesprek met P., over de vriendin met wie de relatie een paar weken terug kapot is gegaan. Hij zit er wel weer redelijk bij, kan weer relativeren. Even voor enen moeten we echter kappen want ik moet naar het Hersteluur in de kliniek. Ik loop er vlug heen en M., met wie ik dat uur zou doen, was al weg. Hij was boos, hoorde ik van collega's. Ik had er al om kwart voor één moeten zijn. Kwart voor één? Ik had één uur in mijn hoofd, alle groepen starten op een heel of half uur. Ik zoek hem op en hij blijkt in individueel gesprek met iemand van de kliniek. Dat valt mee, dacht ik. Maar toen hij klaar was en ik me verontschuldigde, keek hij me meewarig hoofdschuddend aan. Kwart voor één.

Tijdens de vergadering komt dit aan de orde. Waar was ik? Ja, in gesprek met P. Ik dacht één uur, etc. Nee, kwart voor één zegt iemand. Dan zegt collega S. hoe het echt zit en ineens herinner ik me dat weer; ik was het vergeten want ik doe die groep nooit, heb hem hooguit 1x gedaan: de deelnemers van de kliniek moeten vaak eerst nog worden geronseld en van hun kamer gehaald door personeel van de kliniek; als je dan om één uur kwam, moesten de cliënten eerst nog worden opgetrommeld. Dat kostte dan ongeveer een kwartier. Toen is besloten om aan het personeel te vragen of ze een kwartier eerder konden beginnen met ronselen.

En dat is toen ingevoerd. En daar komt die verwarring bij mij vandaan. Die groep is voor mij geen routine en dus zit die *drill* er ook niet in. Bovendien had ik net de schrijfgroep gedaan en dacht ik dat de pauze één uur duurde. Ik vond dat ik misschien terecht maar eigenlijk ook wel een beetje onnodig hard ben afgerekend op mijn late verschijnen - ook al dacht ik dat ik op tijd was. En dan: hadden we dan met zijn tweeën met één cliënt in gesprek moeten gaan?

Na de vergadering voer ik met S. de laatste wijzigingen door in de folder voor Mijn Leven door de Lens (MLDDL).

Woensdag 28 augustus

Mail en daarna wandelen met iemand uit de kliniek. Eén persoon dus. Ik ken de vrouw van de groep die ik vorige week heb gedaan. Ze is aanvankelijk stug maar komt later toch los als het gesprek komt

op reizen. Ze blijkt zo'n beetje overal ter wereld te hebben gewoond en gewerkt, met een opleiding in de Horeca. Ik zie haar tijdens de wandeling – we hebben stralend mooi weer - steeds meer mens worden, ze komt weer tot leven, was weer iemand geworden, heel mooi om te zien, het gesprek en het lopen doen haar goed, en ze fantaseerde over dingen die ze als ZZP'er kan gaan doen.

Groep dagbehandeling. Ik doe hem met I. omdat H. er niet is. Het loopt redelijk maar we moeten er toch een beetje aan sleuren om on topic te blijven.

Dan zingeving; Thema Rouw. Pittig. S., onze 76-jarige deelnemster met de geest van een jong iemand, wil een filmpje laten zien van tien minuten (klik op het plaatje rechts en dan, rechtsboven, op filmpje Verlies). Ik zorg tevoren dat boel in orde is en klaar staat. Het filmpje staat op internet en we kunnen het via één of andere voorziening groot op een scherm projecteren. Boxjes erbij - wat nog een hele zoektocht was – en gáán.

Na het filmpje, dat algemeen heel mooi werd gevonden, was er pauze en dan zouden we er op door gaan. Maar dan stelt collega I. een vraag hoe het weekend van groepslid M. was geweest. Goeie vraag, want inderdaad, M. zou met een vriendin op stap, uit logeren op de camping, waar hij tevoren al geen zin in had, en hij had zich er al op voorbereid dat hij weer naar huis zou gaan als het hem niet aanstond. M. Zat op zijn praatstoel. Hij vertelde er fantastisch mooi over, vol humor, kreeg iedereen aan het lachen en ik vroeg ergens door, en ineens ging het over zijn jonge jaren en een heel concrete Godservaring die hij had gehad, hij wist zichzelf letterlijk aangeraakt door Het Licht, door Jezus. Het was zo bijzonder en zo echt, dat ik ontroerd zat te luisteren. En iedereen was getroffen door zijn verhaal en het gaf ruimte. Ik moest denken aan groepsgenote X. En dacht: ja, jij bent ook christelijk maar ik durfde iets te vragen want X. houdt zich vaak liever op de vlakte. Maar M. schoot ongevroegd te hulp en vroeg X. hoe voor haar was. De groep deed het werk... En X. pakte het op, zonder aarzeling, met de zachte stem die ze heeft.

Ook weer zo'n ongelooflijk en prachtig verhaal; ze nam er ook de tijd voor, over bedolven zijn door een lawine, bijna dood-ervaring, een engel zien, licht... Een *life changing event*, ook weer van zo'n schoonheid, die stille groep, vol aandacht. Het was echt fantastisch om te zien en ik was er door geraakt hoe die mensen verhalen deelden die ze eigenlijk nooit deelden, met niemand, omdat het té

far out was; Maar in deze groep, daar kon het. Ik vond dat een prachtig cadeau, heel bijzonder. Voor iedereen.

X. Gaf me overigens nog een compliment over mijn website maar deelde ook een zorg; ik was zo openhartig, vond ze, ik bedankte, en zei, ik heb niets te verbergen, niet meer, ik heb het achter me gelaten en het heeft me gemaakt tot wie ik nu ben en me het werk gebracht dat ik nu doe. X. vervolgde dat ze het zo ongelooflijk vond, het werk dat wij en onze collega's op de HWP doen; dat we al die inzet toonden voor anderen.
Ja, een geweldige sessie...

I. en ik evalueerden en I. vond het ook wel mooi maar ze vroeg zich af of we niet te veel van het onderwerp weg gedreven waren: rouw. Ja, absoluut! Maar dat vond ik geen enkel probleem. Ik zei dat de gespreksthema's enkel bedoeld zijn om met elkaar over het hoofdthema Zingeving in gesprek te komen. Als je merkt dat de groep al pratend op een heel ander thema komt¹, helemaal prima, mits het maar niet over koetjes en kalfjes gaat. Als het maar een link heeft met het hoofdthema van de groep: Zingeving. De prachtverhalen over spiritualiteit en aangeraakt zijn door het licht, *letterlijk*, hadden die link overduidelijk. Het leven van M. was daar voorgoed door veranderd, hij was niet altijd even recht op zijn pad, en zonder dat "lichtje" zou hij er nu niet meer zijn geweest. Hetzelfde geldt voor X. Het thema Rouw pakken we de volgende week wel weer op.

Donderdag 29 augustus

Vandaag de start van een nieuwe groep!: Mijn Leven door de Lens. Met collega S. Aan de hand van tien herstel ondersteunende thema's gaan wij en de deelnemers met elkaar in gesprek. Zoals: het zelfportret, de wereld om je heen, persoonlijke ontwikkeling en wat heeft je verder geholpen? Iedereen is volstrekt vrij in de wijze waarop hij of zij de opdracht interpreteert; het gaat om het verhaal er achter. Het was even spannend hoeveel deelnemers er zouden zijn maar gelukkig viel dat mee: vier. Dat was wat ons betreft wel een soort ondergrens, al zouden we ook met drie zijn gestart.

Omdat zowel ik als mijn collega geen enkele ervaring hebben met het draaien van een fotogroep (er is nog geen routine), is het even zoeken, maar met behulp van het programmaboekje dat we hebben, komen we er toch heel redelijk uit. Na een voorstelronde en uitleg wat de opzet is van de groep, gaan we een opdracht doen: maak een foto van elkaar, van de persoon zoals je die ziet of een detail van die persoon. In tweetallen

dus. Dat is vervolgens het uitgangspunt van een gesprek en zo leer je elkaar via die foto beter kennen. In 20 minuten. Daarna verhalen we ervan hoe het was en wat we hadden opgestoken. Het

---

¹ Dat is bijna meer regel dan uitzondering en ik weet van collega's dat ze het ook laten zijn.

bleek voor alle deelnemers een heel prettige manier om nader in contact te komen met iemand die ze nog niet zo goed kenden. De reacties waren enthousiast.

Mijn partner maakte een foto van mijn All Star gympen. Waarom? Haar beeld van hulpverleners van de GGZ was dat het geitewollen sokken zijn. Een soort complimentje dus. De learning: de onderwerpkeuze van de fotograaf zegt veel over hoe de fotograaf zelf kijkt, selecteert en waarneemt... Ik had de foto hierboven gemaakt in de veronderstelling dat de armbanden een verhaal zouden vertellen maar dat viel mee, slechts één band vertelde een verhaal. In het gesprek dat volgde leerde ik in korte tijd veel over mijn partner. Ze was zelf verrast hoeveel. En ze was ook verrast over hoeveel ik zelf over mezelf vertelde. Volgende week gaan we verder; als huiswerk moeten we een zelfportret maken of iemand mag een portret van ons maken.²

De middag is voor overleg, administratie, enz., en een uitgebreide kennismaking met een nieuwe collega, die vanmiddag bij ons op sollicitatiegesprek is geweest. Leuke jonge vrouw, pittig, niet verlegen, initiatiefrijk en ik voel dat ze als persoon ook goed bij ons team past. Erg belangrijk.

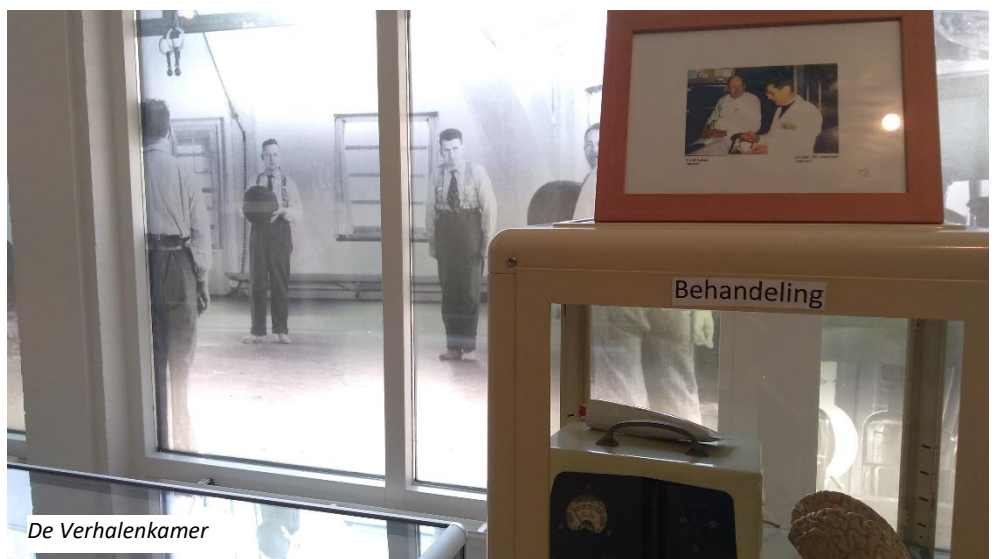
Ook overleg met collega H., die een deel van mijn taken in week 36 en 37 kan overnemen, en die ook aanwezig zal zijn tijdens het laatste coachingsgesprek dat ik met mijn Howie-coach Bea zal hebben op donderdag 5 september, tussen de middag. Wat H. betreft kan dat ultrakort, in max. een half uur en liefst minder. H. komt ook als mijn collega/coach naar mijn eindpresentatie.

Vrijdag 30 augustus

Begonnen met inventariseren van de grote lijnen in mijn circa tien of elf interviews voor mijn "scriptie". Ik heb week 36 vrijaf genomen om het stuk te schrijven. Ik heb niet alle dagen of dagdelen beschikbaar maar ik weet dat het gaat lukken.

Zaterdag 31 Augustus

Speeddaten bij de GGZ in Heiloo, in [de Verhalenkamer](#) van Landgoed Willibrordus. Daar is op dat moment ook een zomerevenement met tal van kraampjes, muziek, zang en dans. Ons programma is georganiseerd door (o.a.) kartrekker Maaïke van de HWP Alkmaar (lof!) en duurt van 14:00 uur tot ca 16:00 uur. Collega's van de HWP's in Alkmaar, Hoorn en Schagen zitten gereed voor een relatief kort gesprek met een bezoeker over thema's als Rouw, Eenzaamheid, Liefde, Vertrouwen, Psychose en Dankbaarheid. Ik beman het tafeltje met

² Over hoe dat afloopt zal ik echter geen verslag meer schrijven; dit is mijn laatste weekverslag voor dit portfolio voordat ik op 9 september ga afstuderen. Ik vond het leuk, leerzaam en een avontuur om deze verslagen te maken, maar het was ook veel en het is ook mooi dat ik er nu een punt achter kan zetten: een punt

Eenzaamheid als thema. Ik begroet twee mensen, een vrouw die ook bij de GGZ werkt, die is vergezeld van een Indiase maar Nederlands sprekende man. Ze komen echter niet om over eenzaamheid te praten. Maar zijn wel nieuwsgierig wat ik er over te vertellen heb. Ik vertel het. De verloren jaren van onmacht en verdriet, gevangen in de verkeerde carrière. De middelen - mijn beste vriend.

Als ik dat in een verkorte versie heb gedaan, blijkt dat ze de man heeft meegenomen omdat ze wil dat ik hem uitleg wat wij als ervaringsdeskundigen doen, wat het werk inhoudt. Ook dat vertel ik. Heel aardige mensen maar een beetje een gekke sessie, maar toch okay want we hebben wel contact tijdens de nabespreking van mijn verhalen.

Na afloop krijgen we – de deelnemende collega's – tot mijn verrassing een *goodiebagje* met leuke dingetjes, zoals een min potje lavendelhoning, Willibrordusthee en een handige sleutelhanger. Het had natuurlijk niet hoeven, maar: dank!